

Referat fra turen september 2014

Med på turen var Hanne K. og Laila fra bestyrelsen, Inger-Lise (Lailas mor), Karsten (Lailas mand), samt en Rumænsk pige som bor i Danmark; men som var på ferie i Rumænien og hendes kæreste.

Først vil jeg gerne takke ALLE deltagerne, for en god arbejdsindsats, for godt humør og et fantastisk samarbejde.

I april sidste år, havde jeg det rigtigt svært da jeg kom hjem. Jeg var rystet over det vi så og hørte. Denne gang er den desværre gal igen. Om dagen tænker jeg konstant på det vi har set og hørt, prøver oppe i mit hoved at løse de udfordringer vi er kommet hjem med. Selv om natten er jeg i mine drømme i Bagaciu og løser problemer.

Det er egentligt ikke fordi vi har haft udfordringer som vi ikke har stiftet bekendtskab med før. Jeg ved ikke helt hvad det handler om, måske er det fordi vi denne gang har mødt en, jeg ved ikke helt hvad jeg skal kalde det - måske en manglede evne til at tage ansvar for sit eget liv. Det er lidt som om de tænker, Case fra Holland kommer med de materielle ting vi mangler, Laila kommer med sine brede skuldre og trøster mig og selvfølgelig også en pose penge.

Der har været en del dødsfald i Bagaciu.

Dette gør mig naturligvis også ked af det, for det er mennesker som jeg holder utroligt meget af. Lige da vi var ankommet og var på vej ud af bilen, kom den første der havde mistet, og så snart hun så mig kravlede hun ind i min favn og begyndte at græde og sådan gik det slag i slag når vi mødte de andre der havde mistet.

Den mest rørende oplevelse var da Vilma tog mig med op til Rusalims grav. Hun græd som var hun pisket mens hun spurgte Rusalim om han kunne se at det var Laila der var kommet - puh ha det var de sværeste blomster, jeg afleverede på den tur.

Vi besøgte Marcela som er på socialhjælp. Hun bor sammen med 2 af sine 8 børn, en pige på 16, en dreng på 15 og et barnebarn på 5. Hun er på socialhjælp, og fra april måned på mad penge fra os. Hendes datter på 16 er gravid.

Her er det fortvivlelsen kommer frem.

Jeg ved ikke om Marcela er mindre begavet eller om hun er snu.

Hun havde afleveret nogle kvitteringer som ikke så helt rigtige ud. Derfor blev hun bedt om at komme til en alvorlig samtale - en samtale som hendes datter Nicoleta også deltog i. Vi fortalte dem om konsekvenserne af ikke at have orden i kvitteringerne, og at vi i sidste ende kunne finde på at lukke for hjælpen.

Vi fortalte dem også at hver eneste kvittering der kommer retur fra Bagaciu bliver nærlæst, og hvis de tror vi er til at snyde så tager de grundigt fejl.

Det kan godt være vi kommer fra et fremmed land og ikke taler særligt meget rumænsk; men at betragte os som dumme, er en stor fejl som kan koste dyrt i sidste ende.

Marcela kunne ikke eller ville ikke fatte det; men heldigvis fattede Nicoleta budskabet og blev meget vred på sin mor.

Nicoleta bliver i fremtiden hende der skal tage sig af hjælpen fra os.

Hvor er det "fantastisk" at man i en alder af 16 år skal være mor om 2 måneder og samtidig også være mor for sin egen mor.

Nicoleta er en fantastisk heldig pige. Inden vi tog af sted, havde et dansk ægtepar spurgt om jeg ikke kunne finde et barn de kunne sponsorere. Valget faldt på Nicoleta's lille pige som skal hedde Karla Maja Nicoleta, så sammen med Nicoleta var vi ude og købe bleer og mange andre lækre ting til den lille pige.

Vi fik fortalt familien, at det er rigtigt skidt at man bliver ved med, at producere børn når man ikke kan mætte de munde der i forvejen. Vi spurgte ind til om Nicoleta vidste, at man rent faktisk ikke behøvede at få børn hver gang man dyrkede sex. Det vidste hun ikke ret meget om. Nu var det tilfældigt sådan, at det var det svar jeg havde forventet, så jeg havde købt 40 kondomer med, og så måtte jeg ellers i gang med lidt seksuel undervisning; men den klarede vi også.

Vi spurgte Marcela om, hvordan de ville have klaret det hvis vi ikke hjalp til. Hun gjorde som de fleste andre gør, trak på skulderen. Her er det man får lyst til at skribe, så tag dog ansvar kvinde. Jeg ved godt det er lidt lige som at spille gud; men de har nu fået besked på, at kommer der flere børn stopper vi hjælpen. Der skal tages ansvar.

Crucita var også til en alvorlig samtale, som I måske husker var hun ikke til af finde da vi var der i april, og derfor fik hun ingen hjælp.

Hun dukkede op engang i sommer og var meget skuffet over, at der ikke lå en masse kuverter med penge i til hende. Hun bad Susi ringe til mig så jeg kunne sende hende nogle penge. Det er således at pension og socialhjælp bliver udbetalt kontant af postbuddet, og kan postbuddet ikke finde en bliver pengene sendt retur.

Vi var til møde med borgmesteren og han fortalte at Crucita's socialhjælp var gået retur flere måneder i træk.

Vi fortalte Crucita at vi vidste dette og at det gik under betegnelsen "ikke at tage ansvar for sit eget liv".

Vi er ikke en bolsjebutik hvor man kan komme og gå som man har lyst til og hvis man har råd til at lade være med at være hjemme når socialhjælpen kommer, så har man vist ikke brug for vores hjælp.

Vi fandt en meget lille smule penge til Crucita, men bliver der denne gang den mindste smule slinger i valsen er det helt slut.

På kommunen i Bagaciu er der ansat en socialmedarbejder ved navn Mihaj. Vi mødte ham i april og mit indtryk af ham var, hvor er han dog en lad person.

Denne gang ændrede tingene sig. Af borgmesteren fik vi stillet Mihaj til rådighed en hel dag og tilbudt at låne kommunens bil. Det første sagde vi ja til - det sidste nej til.

Vores første besøg med Mihaj blev hos pigerne, og her fik vi udrettet mirakler.

Først vil jeg fortælle, at det virker som om det går bedre. Der var problemer med en gas regning der ikke var betalt, og selvom de betalte regningen ville der ikke blive åbnet for gassen, fordi huset står i afdøde Vilma's navn.

Der skulle betales en masse penge for at få ændret på dette, en meget lang historie; men enden på det hele blev, at borgmesteren fik gas selskabet til at åbne for gassen.

Pigerne kom hurtigt til kommunen med nogle papirer og Karsten kørte med dem og Susi til Targu Mures, og vupti så var der gas.

Der skete endnu mere godt ved dette besøg. Jeg havde tænkt at vi denne gang skulle tjekke op på folks indtægter, og det gjorde vi også her.

Magda fortalte, at de havde en indtægt på 138,00 Lei om måneden, Camelia's pension og børnepenge til Christina.

Mihaj var hurtig og fortalte, at de jo også fik socialhjælp oveni.

Dette benægtede pigerne og Mihaj måtte lige en tur ud og ringe til borgmesteren.

Magda havde ret kommunen havde vist lige glemmt noget. Det er således, at når man får social hjælp og har indlagt gas i huset så får man også gratis gas for 450,00 Lei om måneden i de 5 vinter måneder.

Det var lige før vi måtte holde en lille fest, for her var virkelig Lei at hente.

Med disse penge i hus ser pigernes økonomi helt anderledes ud, vi skar lidt ned på deres hjælp; men alligevel vil de få flere penge til sig selv.

Vi havde en snak med pigerne om, at det måske kunne være en fordel, at de flyttede hjem til Magda.

Det ville de gerne - problemet er bare, at Magda, hendes mand og 2 små drenge kun har 1 rum.

Aftalen blev, at vi prøver at tage fat i Case fra Holland og spørge, om han har mulighed for at bygge et ekstra rum til huset.

Mihaj bliver nu den der skal aflevere kuverter til de 3 familier. Han bliver også den der skal tjekke om det pengene er brugt til ser fornuftigt ud, inden han aflevere den næste kuvert.

Han får også tilsendt billeder af det der er indkøbt til Nicoleta's baby, og han skal så med jævne mellemrum tjekke, at tingene er i huset. Dette for at hendes mor ikke skal sælge noget af det.

Jeg tror Mihaj lidt forbander os langt væk, men nu er det kommunens tur til at tage ansvar, det er nemt at give os sager, som de ikke selv kan håndtere; men de skal ikke komme sovende til det.

Generelt syntes jeg vores ældre havde det ok. Der er som altid nogle der er blevet meget ældre at se på, og som heller ikke selv tror på de er der når vi kommer næste gang.

Vi har mistet mange af vores ældre i år og jeg håber ikke der kommer flere til. I august blev vi bedt om at kigge på en ny sag. Det nåede vi aldrig, han døde den dag vi ankom.

To af vores ældre er altid sjove at besøge, nemlig vores 2 damer på 92 år.

Leonora der ikke kunne kende mig i august, var helt med på hvem jeg var denne gang.

Hun er ikke nem at passe, for hun gør alt det som hun får besked på ikke at gøre. Der er ingen tvivl om, at der er meget hun ikke kan huske mere; men Cheme kan hun huske, han er den største helt der nogen sinde har sat sine ben i Bagaciu, i øvrigt en holdning som resten af Bagaciu deler med hende.

Ana som næsten er blind og ser kun skygger, blev turens helt festlige indslag.

Fra mandag til fredag bor hendes datter hos hende men i weekenden tager hun hjem for at passe sin familie, og så er Ana alene i huset. Hun har dog et barnebarn der bor et par huse derfra, og han tager sig kærligt af hende.

Da vi kom ned til Ana for at aflevere penge var hun i haven, hun lugede ukrudt og tog løg op.

Hvordan man klarer dette når man ikke kan se er mig en gåde.

Ana får kun hjælp i september til brænde. I april besøger vi hende bare. Hun var alene hjemme da pengene skulle afleveres og da hun fik pengene gemte hun dem straks væk. Vi blev enige om, at det nok var en god ide at hente hendes barnebarn, så han vidste besked.

Han blev ikke glad for, at vi havde givet Ana pengene. Han fortalte at hun gemmer alt væk, og bagefter kan hun ikke huske hvor hun har gemt det, så de har et værre hus med at finde alt muligt.

Vi spurgte Ana om vi ikke skulle give ham pengene med det samme, det er alligevel ham der skal købe brændet. Ana sagde nej, så vi prøvede at overtale hende til at sætte kuverten op i skabet.

Ana sagde nej.

Vi var helt færdige af grin, 92 års stædighed i så lille en dame, det var imponerende.

Efter rigtigt mange forsøg lykkedes det Andreea, at få lov til at give hendes barnebarn kuverten.

Ana's datter havde bedt om nat bleer til sin mor, da vi kom for at aflevere dem, turde vi slet ikke fortælle Ana hvad det var. Vi skyndte os at sætte dem og fortælle hende at det bare var en pakke til hendes datter. To fantastiske damer som man aldrig bliver trætte af at besøge.

Vores lille butik bugnede af varer - aldrig har der været så meget tøj på så lidt plads.

Den første dag vi holdt åbent, blev vi spurgt om vi ville åbne en time før for dem der havde mistet en kær.

Det er således at man i Rumænien bærer sorg i et helt år. I det år må man ikke klæde sig i andet end sort, så der var stor rift om det sorte tøj.

Det er så imponerende, at man bare behøver at fortælle den rigtige person i Bagaciu at butikken åbner og så ved alle det.

De første kom 1½ time før vi åbnede og da døren gik op, var det med at få flyttet sig, så man ikke blev trampet ned.

Der har før været nogle der er kommet til at stjæle lidt i butikken; men denne gang var det rigtigt slemt.

Mens folk møvede sig ind, var der en flok børn der var hurtige- ind og få fat i noget legetøj, og så ud gennem folkemængden hurtigere end vi kunne tælle til 3.

Det gik så stærkt at vi ikke nåede at gribe fat i dem, men for at forebygge flere tyverier måtte vi sætte vagter i døren. Surt men sandt.

Da vi lukkede og skulle til at rydde op, kom der et par sigøjner børn der gerne ville have en T-shirt.

På det tidspunkt havde vi ingen tolk, men vi fik forklaret dem, at hvis man arbejder, så kunne man tjene Lei, og hvis man havde Lei så kunne man købe tøj. De fattede lynhurtigt budskabet, og kom igen næste dag og hjalp til. Hvor var de stolte da de fik deres løn udbetalt.

Jeg ved det ikke helt præcis endnu men vi har tjent omkring 1.700,00 Lei i butikken denne gang, penge som selvfølgelig er udelt til dem der havde brug for dem.

I som har været i Bagaciu ved, at der er kulturforskelle. En gang imellem undrer man sig over disse forskelle.

Jeg ved ikke om I går med forklæde, men det gør de fleste kvinder i Bagaciu.

Hvis I gør så ved jeg ved ikke om I, går rundt med jeres folkepensions skrivelse, jeres husleje kvitteringer, jeres sygejournal og jeres medicinkort i lommen på forklædet. Det gør rigtigt mange i Bagaciu. Jeg ved heller ikke om I kunne finde på at stille jer op ude midt på gaden og råbende fortælle om jeres økonomi.

Det gør rigtigt mange i Bagaciu. Jeg ved heller ikke om I kunne finde på, at brage ind af naboens dør uden at banke på, mens denne sidder i et meget privat møde og begynder at råbe højt om jeres behov for hjælp.

Det er der rigtigt mange der gør i Bagaciu.

Jeg ved heller ikke om I kunne drømme om, at begynde at fortælle fremmede mennesker om naboens økonomi, det er der rigtigt mange der gør i Bagaciu.

I starten når man møder denne adfærd, er man helt rundforvirret. Det er på en gang tragisk og morsomt. Jeg kan godt forstå at alle gerne vil have hjælp; men den måde det bliver gjort på, er helt ude i skoven. Det er som om de tro, at det ikke handler om at være fattig og eller syg. Det handler om at råbe højest. Denne gang har dette fænomen været rigtigt slemt, og mange gange ender det faktisk med, at vi står ude på gaden og råber af hinanden. Et særsyn i Danmark, men ikke i Bagaciu.

Normalt er det i sigøjner enden dette forekommer, men denne gang har det desværre også været i rumæner enden.

Vi kan og vi skal ikke arbejde under disse forhold. Derfor har vi denne gang simpelthen smidt folk ud når de er kommet brasende ind i andre menneskers huse. For sigøjnerne vedkommende, så er alt uddeling af penge forgået på plejehjemmet, og alle har igen fået at vide at de skal holde mund med hvad de har fået. Vi har også konsekvent fortalt dem, at vi under ingen omstændigheder, vil diskutere andres økonomi med dem.

Denne gang fik vi 2 nye ansøgninger. En dame stoppede os ude på gaden, og fortalte, at hun havde rigtigt mange medicin udgifter.

Vi gik med hende hjem, hun havde en pension på 900 lei om måneden og en medicin udgift på 250,00 lei. I munden havde hun rigtigt mange guld tænder.

Når man besøger en dame som hende, der seriøst mener hun har det hårdt, så er det lige før man kommer til at sige grimme ting - helt ærligt søster se dig omkring, jeg kan finde rigtigt mange der gerne ville bytte liv med dig.

Ligeledes bor der i Bagaciu en forfatter. Hun kan lave ballade, så det forslår.

Hun vil ikke have penge bare respekt fra borgmesteren. Det kan jeg ikke rigtigt hjælpe hende med; men for at holde damen lidt i ro så besøger vi hende. Hendes slutbemærkning var dog, at hvis vi havde nogle penge vi gerne ville af med ville hun da gerne have nogle.

Åh damer som dem får mig til at se rødt.

Vi har nu besluttet, at der skal laves et skriv på rumænsk, som fortæller hvad der skal til for at få hjælp; men der skal tænkes meget grundigt over det, for det skal ikke være en manual i hvad man skal sige og gøre for at komme i betragtning.

Hver gang vi er i Bagaciu lærer vi noget nyt. Denne gang har vi lært en masse om brændehjælp; men vi har også lært noget der får mig helt op i det røde felt.

En af de ældre kom til at tale lidt over sig. Han fortalte, at i den kirke som de tilhører, skal de af alle indtægter betale 10 % til kirken. Dette for at sikre sig, at de kommer i himlen når de dør.

Jeg personligt fatter det ikke, hvordan kan man tro, at hvis man sulter i dette liv, så står Sct. Peter og belønner en når man kommer i himlen, jeg kan ikke få ind i mit lille hoved, at kirkerne har så stor magt.

I lige præcis den kirke som det her handlede om, kører præsterne rundt i BMW og Mercedes, og bor i de fineste huse.

Hvorfor kan folk ikke se at der er noget helt tosset? Det var desværre en oplysning, som vi fik kort før vi tog hjem; men jeg kan love jer, at i april, skal der sættes hårdt ind over for dette.

Vi skal ikke fodre kirken med penge - de har mere end nok.

Måske lyder mit referat lidt negativt. Det har absolut ikke været en negativ tur. Der har bare været nogle negative elementer.

Det har været en fantastisk tur hvor alt bare er gået op i en højre enhed, jeg glæder mig allerede igen til næste gang.

Endnu en gang tak for en fantastisk tur og et godt samarbejde.

Laila

